

proeliando, per murum Civitatis violenter ascendendo, & descendendo intraverunt Civitatem, fugatis custodibus, & aliis Marchionis resistentibus, Civitatem combusserunt totam; omnia spolia tam virorum, quam foeminarum, & aurum, & argentum, omniaque mobilia sibi assumendo, & rapiendo.

Plures quoque ceperunt in illa hora, de quibus & ego, quamvis Imperatoris fidelissimus, per Theutonicos captum, & cum nimio obprobrio ligatum me fuisse recorder. Vidi & Albertum Datarum, Causidicum Vicentinum, nudum captum per Theutonicos duci, atque ligatum. Et nos duo eramus digni non ligari, nec capi; sed potius per Dominum Imperatorem eramus magnifice honorandi, & remunerandi. Nam, cum nullus palam concionari foret ausus in Civitate de statu & honore Imperatoris, nec vetare Societatem Lombardiae, ipse solus, & ego semper palam, & aperte, & in omni Consilio vetavimus Societatem Lombardiae faciendam, & dicebamus ea, quae ad honorem & gloriam spectabant Imperatoris. Multos enim habebamus, de Societate non facienda contra Imperatorem sequaces, & tot & tantos, quod in omni Consilio obtinebamus, contra voluntatem etiam Marchionis, & aliorum malignantium. Quidam enim favebant Imperatori non propter ipsius amorem, sed propter invidiam. Exosos enim habebant quidam Mediolanenses, & ceteros Lombardos, eo quod non contradixerunt Dominis de Romano, cum ceperant Civitatem Vicentiae; remoto Albrigero de Faventia de Potestaria. Et in hac opinione erant omnes, qui non erant in partem Dominorum de Romano. Alii autem, sicut & ego, id faciebamus propter amorem Dominorum de Romano, & propter gloriam, & honorem, quem affectabamus Domini Imperatoris. Primi ergo, qui per invidiam faciebant, non erant laudibus commendandi, nec remunerandi; secundi sic, quia bono zelo iustitiam praedicabant. Simile fuit de Christo. Pater videlicet tradidit & ipse semetipsum pro nostro amore, & ideo laudatur a Christianis quotidie: Iudei autem tradiderunt ipsum, sed per invidiam, & usque in hodiernum diem vituperantur, & malam remunerationem expectant. Modò mirum est valde, quod Albertus Datarus de parte Marchionis jam recepit per Imperatorem initium mercedis sic in remunerationem bonam; & ego, qui sum de parte Dominorum de Romano, & Domini Imperatoris, quam (81) praedicando tuba fidelissima, sum omni parte destitutus. Ex quo enim literas cum bulla aurea de protectione Dominorum meorum de Romano impetravi apud Precinam ab ipso Domino Imperatore. Ego visâ iustitiâ, quam super subditos suos exercebat, ejus gloriam, laudem, & suos iustissimos mores publice, tamquam forem de Ordine Praedicatorum, in praedicando Fidem Christi, non desivi praedicare Nuntiis suis, scilicet Domino Thomasio de Brandicio, & Fratri Bastiano (82) in honorem Imperatoris Majestatis, in suis beneplacitis obtuli me, & mea gratulanter; saepe ipsos cum militibus, & conducta conducendo securos. Nunc, quia sum denudatus, & omnibus expoliatus, non me cognoscit Imperator,

(81) Melius praedico.

(82) Adderem &.

A non Domini de Romano, non propinqui, non affines, non amici, nisi pauci. Nunc mihi succurrat Dominus, qui cuncta creavit, & quidem (83) paucis populum multum bene pavit. Propinquis autem, & amicis gratias ago copiosas, quoniam per hoc mihi libertatis munera tribuerunt. Cum enim gratis illis meum tenebar impendere patrocinium, nunc ob id, quod per tres dies, ipsis videntibus, quasi nudus, & vilissima veste coopertus ambulavi per Civitatem, nec inveni coopertorem, talis est mihi data libertas, quod nullis de cetero gratis meum patrocinium dare promitto, quamvis talis stipulatio de jure valeat cavillari. Paucos autem excipio, inter quos nominetur primò Dominus Balzanellus, filius quondam Domini Manfredini de Sancto Urso, qui primam vestem donavit. Secundò Dominus Singifredus, & Nepotes de Arzignano, qui pecuniam mihi dederunt ad recuperandos libros, quos perdideram. Tertiò Jordanus de Vivario, qui pro victualibus mihi dedit de frumento. Quartò filii quondam Bartholomaei de Ziribello de Baxiano, qui mihi donaverunt clamidem. Excuso etiam Dominum nostrum Imperatorem propter ignorantiam, quia me notum non habuit. Illos quoque de Romano similiter excuso, propter maiora eis imminencia. Illis enim sive pauper, sive dives, semper fui fidelis, & gratis servire paratus: quod & nunc me facturum promitto suo loco, & tempore, de remuneratione habenda remanendo securus, & certus.

Vidi quoque multas mulieres, & nobiles, & populares per Civitatem quasi nudas, & expoliatas transeuntes, scilicet viduas, virgines, nuptas, magnas, parvas, juvenes, & senectutis vitio occupatas. Tantus ibi fuit timor, & tremor, quod alter alterum vix poterat rectè cognoscere. Puniti fuerunt iusti cum peccatoribus: quod quare fuerit, audire cupientibus breviter denotabo. Dictum est enim per Apostolum: *Estote subditi Regi, tamquam praecellenti*. Et Dominus dixit: *Reddite, quae sunt Dei Deo, & quae sunt Caesaris Caesari*. Unde cum tributum daretur Caesari in terra, ubi erat ipse, pro se fecit Caesari dare tributum. Et in Decretis dicitur: *Si ea, de quibus Deus vehementer offenditur, insequi vel ulcisci differimus, ad irascendum itaque divinitatis patientiam provocamus*. Nonne Achor, filius Zaræ, praeterit mandatum Domini, & super omnem populum Israël ira ejus incubuit? & ille erat unus solus homo, & ut solus perisset in scelere suo. Mandaverat enim Dominus filiis Israël, quod expugnarent quandam Civitatem, ipsamque devictam cum omnibus intus inventis ignibus concremarent. Achor filius Zaræ, cum invenisset auream linguam, nolens ipsam comburere, sub radicibus cuiusdam arboris ipsam abscondit. Statim tanta crevit clades, & pestilentia inter ipsos, quod ex improvviso ultra mille mortui ceciderunt. Tandem putantes sapientes, quod Domini mandatum fuerat praeteritum, proferunt fortem, quæ Divino iudicio cecidit super Achor, unde morti condemnatus exulavit, & aureâ linguâ combustâ, statim cessavit clades. Sic fuit in facto praesenti. Dei praceptum fuerat per Vicentinos, & paucos contentum, cum nollent esse subditi impe-

ra-

(83) Fortasse qui de paucis panibus.